

Arrest

nr. 289 239 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 12 januari 2023 toe op het Belgisch grondgebied en dient op 13 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker op 10 januari 2023 reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 23 januari 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan Kroatië op grond van de artikelen 3.2 en 18 (1) b, van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-Verordening).

De Kroatische autoriteiten stemmen op 6 februari 2023 in met deze terugname.

Op 14 februari 2023 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker diende een beroep in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing. Het beroep werd verworpen bij arrest met nummer 286 202 van 15 maart 2023.

De overdrachtsbeslissing van 14 februari 2023 is *in casu* de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S.A., verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van de Russische Federatie te zijn, bood zich op 13.01.2023 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 13.01.2023. Betrokkene verklaarde dat hij nergens eerder een verzoek indiende maar vingerafdrukken gaf in Kroatië.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 10.01.2023.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 20.01.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde samen met zijn broer, S. M. (OV [...]), en twee neven, S.A. (OV [...]) en M.T.A. (OV [...]), naar België te zijn gereisd. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een origineel paspoort voorleggen met nummer [...] en geldig van 05.06.2017 tot 05.06.2027.

Betrokkene verklaarde dat hij de Russische Federatie op 04.01.2023 heeft verlaten omwille van de mobilisatie voor de oorlog in Oekraïne. Hij reisde per vliegtuig naar Turkije waar hij tot 07.01.2023 verbleef. Vervolgens reisde hij per vliegtuig naar Servië. Dezelfde dag trok betrokkene in een bus naar Bosnië waar hij één nacht in een hotel in Sarajevo overnachtte. Betrokkene stak de volgende dag te voet de grens met Kroatië over. Betrokkene verklaarde dat hij een nacht doorbracht in een container bij de politie en verplicht zijn vingerafdrukken moest geven. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene reisde 10.01.2023 per auto via Slovenië, Nederland en Duitsland naar België waar hij op 11.01.2023 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Kroatië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde dat hij in het verleden vijf jaar en acht maanden in België woonde (van 2009 tot 2014) en hij ons land kent, om die reden wilde hij een verzoek indienen in België. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er door de politie niet goed werd behandeld, hij stelde dat ze Russische onderdanen behandelden als beesten. Hij moest de nacht doorbrengen in een container, mocht niet naar het toilet, kreeg geen opvang of documenten en zijn telefoon werd afgenomen (en later teruggegeven).

Op 23.01.2023 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 06.02.2023 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Met betrekking tot de broer van betrokkene die ook internationale bescherming vroeg in België op 08.04.2016 merken we op dat er voor hen op 13.01.2023 ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Kroatische instanties en dat zij voor hem ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hem tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 06.02.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de (parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs')) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden.

De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 06.02.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij in het verleden vijf jaar en acht maanden in ons land woonde en België kent. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Dat betrokkene in het verleden, als minderjarige en deel van zijn gezin, een verblijfsvergunning voor België heeft gehad is in deze niet relevant. Hij heeft op dit moment namelijk geen verblijfsvergunning voor ons land. Betrokkene diende ditmaal op eigen naam een verzoek om internationale bescherming in, dit verzoek is gebonden aan zijn eigen regelgeving en niet noodzakelijk afhankelijk van eerdere, andere procedures die betrokkene mogelijk al doorlopen heeft. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat de politie hem er slecht heeft behandeld. Hij stelde dat Russische mensen er als beesten worden behandeld. Hij verklaarde dat hij er in een container moest overnachten, geen opvang kreeg en niet naar het toilet mocht, hij kreeg er verder geen documenten en zijn telefoon werd afgenomen (en later teruggegeven). We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde en dat hij verder ook geen enkel (begin van) bewijs hiervoor aanbracht. We beschikken dus enkel over de Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Wat betreft de verklaring dat hij geen opvang kreeg en een nacht in een container moest doorbrengen verwijzen we naar de individuele garanties die werden gevraagd en samen met het akkoord van de Kroatische instanties op 06.02.2023 werden bekomen en waarin de Kroatische instanties uitdrukkelijke garanties geven betreffende toegang tot de procedure en opvang. (zie hierboven)

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië verplicht was zijn vingerafdrukken te geven maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die

niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 52)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. (AIDA p. 83).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren. (AIDA p. 26) We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene is er geen sprake van een (poging tot) push-back.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielpprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien zij dat zelf wenst.

Er is in hoofde van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met haar klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn. Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die

vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“A. EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 3.2. VERORDENING EP&RAAD NR. 604/2013, 26 JUNI 2013 TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK IS VOOR DE BEHANDELING VAN EEN VERZOEK OM INTERNATIONALE BESCHERMING DAT DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN PERDE LAND OF EEN STAATLOZE BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN WORDT INGEDIEND¹ (HIERNA: DUBLIN-III-VERORDENING) EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. Verzoeker verwijst naar de feitelikheden hierboven uiteengezet. Hij werd slachtoffer in Kroatië van een onmenselijke behandeling.

Art. 4 HVEU bepaalt:

‘Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.’ Over schendingen van art. 4 HVEU verwijst verweester naar rechtspraak van het Hof van Justitie dd. 21.12.2011. Deze rechtspraak werd echter geconsolideerd in art. 3.2. Dublin-III-Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat. ”

2. Verweester oordeelt dat de verklaringen van verzoeker niet voldoende bewijs zou zijn om een schending vast te stellen.

Echter waren er ernstige gronden voorhanden dat verzoeker slachtoffer werd van dergelijke mensonterende behandelingen. Verzoeker verwijst naar volgende mensenrechtenrapporten:

“(…)

3. Des refoulements systématiques largement documentés

(…)

2.1 Au vu et au su du gouvernement croate De même, les refoulements illégaux ont lieu aussi quand les autorités du pays sont au courant de la volonté des personnes migrantes de déposer une demande d’asile. Le CMS anime une ligne téléphonique pour les exilé es en détresse sur le territoire croate. Depuis novembre 2020, ces appels sont systématiquement documentés. Cela a permis de révéler d’importantes occurrence de refus d’assistance et de soin par les autorités croates. Quand le CMS reçoit un appel de détresse, il avertit immédiatement toutes les autorités compétentes : le ministère de l’Intérieur, l’ONG Croatian Law Center, le bureau de l’Ombudsperson croate ainsi que l’Ombudswoman pour les droits des enfants le cas échéant.

Le CMS signifie à ces organisation la situation de détresse des personnes l'ayant appelée, ainsi que leur volonté de déposer une demande d'asile. Le CMS fait également une demande d'information sur la manière la procédure légale d'asile sera Implémentée dans la situation en question. Malgré toutes ces mesures, dans la majorité des cas, les personnes rapportent avoir été expulsées du territoire sans accès à une assistance médicale. Le commissariat de police se trouvant dans le secteur et dès lors responsable de ces personnes, affirme dans la plupart des cas également n'avoir jamais trouvé les personnes en question. L'ombudswoman pour les droits des enfants fait également état de pushbacks menés sur des familles avec 5 droits des enfants fait également état de pushbacks menés sur des familles avec enfants et des enfants seuls, alors même que ces personnes avaient clairement signifié vouloir déposer une demande d'asile.
(...)

2.3 . Des violences et pushbacks qui concernent aussi les transferts Dublin Il n'y a pas lieu de penser que les personnes renvoyées selon les Accords Dublin échapperaient aux violences et pushbacks perpétrées et encouragées par l'État croate. C'est l'avis de la Cour administrative de Braunschweig formulé dans son arrêt du 24.5.2022. Elle argumente qu'il y a de sérieuses raisons de penser que les autorités croates ne respectent pas le droit de déposer une demande d'asile, et violent ainsi le principe de non-refoulement. La cour affirme également que suffisamment de preuves ont été apportées sur les lacunes systémiques du système d'asile croate. La cour administrative de Freiburg s'appuie sur ce jugement en juillet 2022 pour affirmer qu'il faut sérieusement craindre que des demandeurs d'asile renvoyés par l'Allemagne dans le cadre (d'une procédure Dublin soient refoulés en Bosnie Herzégovine ou en Serbie sans passer par une procédure d'asile La cour administrative de Stuttgart arrive dans sa décision du 02.09.2022 à la conclusion que les personnes retournées en Croatie n'obtiennent aucune protection face à un éventuel refoulement et qu'elles soient renvoyées de Croatie sans audition ni garantie de procédure élémentaire. De même, au Pays-Bas, le Conseil d'État a annulé un transfert de Dublin vers la Croatie, en raison de sérieux indices démontrant que les requérantes dublinés peuvent être à nouveau victimes de pushbacks. Ainsi, le risque existe que les personnes migrantes soient déportées en Bosnie -Herzégovine ou en Serbie avant que ou pendant le traitement de leur demande d'asile. Le Border Violence Monitoring Network a d'ailleurs fait état de renvois en chaîne, de l'Italie par la Slovénie et la Croatie jusqu'en Bosnie- Herzégovine ou en Serbie, en violation du principe de non-refoulement. De même, der Standard, un quotidien national autrichien décrit des refoulements en chaîne similaires, de l'Autriche, par la Slovénie et la Croatie, jusqu'en Bosnie-Herzégovine. Au vu de ces éléments, il est impossible de garantir que des personnes renvoyées depuis la Suisse soient protégées contre d'éventuelles violations de leurs droits par les autorités croates. Toute interaction avec les forces de l'ordre peut potentiellement entraîner pour les personnes migrantes des violences physiques et/ou psychiques ainsi qu'un refoulement illégal.

(...) » (datum van het onderzoek : 6 december 2022, eigen onderlijningen en vetmarkeringen)

The Swiss Refugee Council continued with its Dublin project and published a selection of national jurisprudence on assessing transfers to Croatia, providing examples of both authorising and annulling transfer decisions. Noting the divergent jurisprudence, the organisation suggested to avoid transfers to Croatia due to information obtained on pushbacks and underlined the importance of obtaining individual guarantees when a transfer is implemented. Indeed, throughout 2021, the Federal Administrative Court observed in some cases that the State Secretariat for Migration did not sufficiently investigate alleged police violence and the risk of pushbacks, and the court ordered a re-examination by the authority (...). However, the court observed several times that there were no systematic failures in the Croatian reception system that would require the annulment of a transfer decision (see here and here). Then in January 2022, the court annulled for the second time a transfer decision to Croatia, noting that the State Secretariat for Migration should have not relied on old reports to conclude the absence of systematic flaws in the asylum and reception systems, a decision which was welcomed by several Swiss civil society organisations.

(...)"

Eveneens erkent verweerster deze principes op diverse plaatsen in de bestreden beslissingen.

"(...)

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale

bescherming. (...) In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (...). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op Internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekoren werden vastgesteld C-)

Dienvolgens weerlegde verzoeker het interstatelijk vertrouwensbeginzel, waarnaar verweerster verwijst en toonde hij een vrees voor schendingen van richtlijnen nrs. 2011/95/EG en 2013/32/EU aan. De lidstaten zijn op de hoogte van de structurele tekortkomingen van het Kroatisch asielsysteem, vermits zelfs het Europees Agentschap voor Asiel (EUAA) erover bericht, een instelling opgericht door de EU nota bene.

Verzoeker heeft met zijn verklaringen de schending van art. 3 EVRM aannemelijk gemaakt. Het is in dat opzicht cynisch te stellen dat verzoeker klacht had kunnen indienen bij de bevoegde autoriteiten: verzoeker heeft geen idee wie hij in een vreemd land, waar hij de taal niet kent en toch enkel maar op doorreis is, zou moeten aanspreken om dergelijk wangedrag van de politiediensten aan te klagen. Vermits verzoeker op doorreis was, zou hij ook geen enkel materieel noch moreel voordeel uit een eventuele klacht kunnen halen.

Verzoeker verwijst dan ook naar volgende vaststellingen:

«(...)

3. Inexistence de voies de recours effectives contre la violence d'État

3.1 Impunité des auteurs de pushbacks Non seulement l'État croate est responsable des violations du droit international, mais il s'assure en plus que leurs auteurs ne soient pas punis. Le CMS affirme dans son rapport que sur les 21 plaintes pénales déposées pour violences et/ou refoulement illégal dont il a connaissance, aucune mise en accusation n'a été faite, et que donc aucun auteur des crimes n'a été identifié, poursuivi ou condamné. Toujours dans son rapport, le CMS rapporte que trois des officiers qui étaient visibles sur la vidéo publiée par le Border Violence Monitoring Network ont reçu une sanction. Au moment de la publication du rapport, les trois avaient été réintégrés dans au service. Plus inquiétant encore, selon les CMS, les trois officiers ont été sanctionnés uniquement pour le port non conforme de leur uniforme (qu'ils avaient revêtus à l'envers pour ne pas être identifiés).

3.2 Pas de possibilité effective de se défendre Il convient également de noter qu'il n'existe pas de possibilités effectives pour les personnes de se défendre et de faire valoir leurs droits. Le CMS expose dans son rapport qu'il n'existe, en cas de pushback, pas d'accès à un recours effectif selon les normes établies par la jurisprudence de la CEDH²⁵. En effet, pour être effectif, un recours contre une expulsion doit pouvoir avoir un effet suspensif. Le caractère illégal et surtout caché des opérations de pushback empêche per se l'accès à un recours effectif. Il est également pratiquement impossible de se défendre d'un pushback a posteriori.

Le rapport de décembre 2021 du CPT souligne également « il n'existe toujours pas d'organe indépendant chargé d'examiner les plaintes contre la police afin d'entreprendre des enquêtes efficaces sur les cas de mauvais traitements présumés de la part des agents chargés de l'application de la loi et de tolérance à l'égard des mauvais traitements de la part des officiers supérieurs ».

Le récent rapport de l'OSAR sur les violences policières en Croatie indique la possibilité de s'adresser au bureau de l'Ombudswoman pour déposer une plainte contre la police. Des renseignements pus par l'OSAR auprès de l'ONG allemande Pro Asyl montrent cependant que les nombreux obstacles pratiques, notamment langagiers et financiers, rendent cette possibilité ineffective et les chances de succès minimes. Le SEM, ainsi Que le Tribunal administratif fédéral suisse (TAF), dans leurs réponses négatives aux demandes d'asile et recours, signifient aux personnes qu' en cas de mauvais traitement, elles peuvent s'adresser aux autorités croates, Cet argument est irrecevable pour plusieurs raisons ; Les violences policières sont le fait de l'État, il est dès lors très difficile pour les personnes qui en sont victimes de se tourner vers ce même État pour porter plainte. Dans le cas des personnes en demande d'asile il y a deux difficultés supplémentaires. Premièrement, comme elles dépendent de l'État pour leur subsistance et pour le traitement de leur demande d'asile, il peut être délicat de contester l'État en parallèle. De plus, pour les personnes ayant été victimes de mauvais traitements par l'État, nous pouvons comprendre qu'elles aient perdu confiance en ses institutions. De plus, la plupart des personnes rendent clair dans leurs témoignages, auprès des organisations non gouvernementales croates, mais aussi auprès des collectifs Droit de rester en Suisse qu'elles [font pas reçu les informations sur les voies de droit dont elles disposaient pour faire valoir une défense face aux mauvais

traitements qu'elles ont subis. Le fait d'exiger des personnes qui ont subi des mauvais traitements par l'État qu'elles s'adressent, pour obtenir de l'aide et en cas de discrimination, aux structures étatiques responsables des violations systématiques de la loi et de la violence à l'encontre des personnes concernées 8 est inacceptable! ne correspond pas à la réalité et doit être rejeté du [joint de vue de l'État de droit.
(...)

3. Dienvolgens moeten de bestreden beslissing vernietigd worden. Dat om dezelfde redenen de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.

B. TWEEDE GRIEF: SCHENDING ART. 1 EVRM

1. Verweerster stelt in de bestreden beslissingen dat een behandeling in Kroatië die in strijd zou zijn met art. 3 EVRM of een risico op refoulement verzoeker dit kan aanklagen bij de autoriteiten en zo nodig bij het EHRM op grond van art. 39 van het procedurereglement van het EHRM een zaak zouden kunnen aanhangig maken.

Dit zouden echter vijgen na Pasen zijn, vermits inmiddels België wetens en willens zou hebben meegewerkt aan een schending van art. 3 EVRM en aldus geacht wordt zelf art. 3 EVRM te hebben geschonden.

Immers, het EHRM oordeelde hierover al in haar arrest-Söring:

(...)

La question à trancher ici consiste à savoir si l'article 3 (art. 3) peut s'appliquer lorsque de telles répercussions se manifestent ou peuvent se manifester en dehors de la juridiction de l'État requis, par suite de peines ou traitements administrés dans l'État de destination.

86. L'article 1 (art. 1), aux termes duquel «les Hautes Parties Contractantes reconnaissent à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés définis au Titre I », fixe une limite, notamment territoriale, au domaine de la Convention. (...) En outre, la Convention ne régit pas les actes d'un État tiers, ni ne prétend exiger des Parties contractantes qu'elles imposent ses normes à pareil État, ^article j (art 1J ne saurait s'interpréter comme consacrant un principe général selon lequel un État contractant, nonobstant ses obligations en matière d'extradition, ne peut livrer un individu sans se convaincre que les conditions escomptées dans le pays de destination cadrent pleinement avec chacune des garanties de la Convention. (...)

En l'espèce, nul ne le conteste, celles des pratiques et mesures des autorités virginiennes dont se plaint le requérant échappent au contrôle du Royaume-Uni. (...)

87. La Convention doit se lire en fonction de son caractère spécifique de traité de garantie collective des droits de l'homme et des libertés fondamentales (...). L'objet et le but de cet instrument de protection des êtres humains appellent à comprendre et appliquer ses dispositions d'une manière qui en rende les exigences concrètes et effectives (...). En outre, toute interprétation des droits et libertés énumérés doit se concilier avec « l'esprit général [de la Convention], destinée à sauvegarder et promouvoir les idéaux et valeurs d'une société démocratique » (...).

88. L'article 3 (art. 3) ne ménage aucune exception et l'article 15 (art. 15) ne permet pas d'y déroger en temps de guerre ou autre danger national. Cette prohibition absolue, par la Convention, de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants montre que l'article 3 (art. 3) consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l'Europe. (...)

Reste à savoir si l'extradition d'un fugitif vers un autre État où il subira ou risquera de subir la torture ou des peines ou traitements inhumains ou dégradants engage par elle même la responsabilité d'un État contractant sur le terrain de l'article 3 (art. 3). Que l'aversion pour la torture comporte de telles implications, (...)

91. En résumé, pareille décision peut soulever un problème au regard de l'article 3 (art 3), donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lors qui / a des motifs sérieux

et avérés de croire que l'intéressé, si on le livre à l'État requérant, y courra un risque réel d'être soumis à la torture, ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants, Pour établir une telle responsabilité, on ne peut éviter d'apprécier la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (art. 3). Il ne s'agit pas pour autant de constater ou prouver la responsabilité de ce pays en droit international général, en vertu de la Convention ou autrement. Dans la mesure où une responsabilité se trouve ou peut se trouver engagée sur le terrain de la Convention, c'est celle de l'État contractant qui extradé, à raison d'un acte qui a pour résultat direct d'exposer quelqu'un à des mauvais traitements prohibés.

(...)

Deze rechtspraak is al zo veel herhaald, ook door uw Raad, dat ze niet meer ter discussie staat.

Vermits er een reëel risico bestaat dat verzoeker zal onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, zelfs bedreiging van zijn leven, dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd. Dat om dezelfde redenen de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.

Dienvolgens moeten de bestreden beslissing vernietigd worden."

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.3. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij nooit wetens en willens een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij aldaar het voorwerp uitmaakte van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar een rapport van 5 december 2022 van "Solidarité sans frontières" en een rapport van het Asielagentschap van de Europese Unie van 28 juni 2022.

3.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *"niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en

ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219).

Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68). Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 7576; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* van het EVRM - verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM - een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-Verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening bepaalt: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven en dat hij nooit wetens en willens een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken moest geven in Kroatië om door te kunnen reizen en gaf aan dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14).

Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Kroatië."

Verzoeker voert tevens aan dat hij in een container gestoken zou zijn, niet naar het toilet mocht en mensonterend behandeld zou zijn. In dit verband dient opgemerkt te worden dat verweerder in het specifieke geval van verzoeker bij het terugnameakkoord van 6 februari 2023 ook expliciete garanties van de Kroatische autoriteiten verkreeg dat hij effectief toegang zal hebben tot de procedure die toelaat internationale bescherming te verkrijgen, dat hij adequate opvang, gezondheidszorg en rechtsbijstand zal ontvangen, dat hij gebruik zal kunnen maken van een effectief rechtsmiddel en dat er een individuele benadering van zijn verzoek zal zijn, waarbij zijn eigenheden en kwetsbaarheden in aanmerking zullen worden genomen. Dit document bevindt zich in het administratief dossier. Zoals verweerder aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport ook worden gelezen dat personen die overeenkomstig de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en krijgen zij een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen.

Waar verzoeker verwijst naar rapporten waarin er wordt ingegaan op *push-backs* aan de grens en het hierbij gebruikte geweld, dient opgemerkt te worden dat verzoeker op 16 maart 2023 werd overgedragen aan de Kroatische autoriteiten en toegang verkreeg tot het Kroatisch grondgebied. Niettegenstaande de vermeldingen in het voormelde AIDA-rapport en in het Amnesty International Rapport "*Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route*" van 2019 inzake *push-backs* en politiegeweld aan de buitengrenzen, maken deze rapporten, waar specifiek ingegaan wordt op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Kroatië, geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met *push backs*.

Volgens verzoeker wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat hij bij de Kroatische autoriteiten een klacht had moeten neerleggen in verband met de behandeling die hij aldaar diende te ondergaan. Verzoeker betoogt dat hij niet weet wie hij hiervoor zou moeten aanspreken in Kroatië, een land dat vreemd voor hem is en waar hij de taal niet spreekt. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat deze motivering een determinerend motief betreft om te concluderen dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen.

In de bestreden beslissing beaamt verweerder dat er kritische bemerkingen te plaatsen zijn bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. Er wordt echter geconcludeerd dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systematisch en structureel falen. In het rapport van het Asielagentschap van de Europese Unie, waarnaar verzoeker verwijst, wordt inderdaad vermeld dat de Zwitserse Federale Administratieve rechtbank in het verleden overdrachtsbeslissingen vernietigde omdat de bevoegde overheid zich had gebaseerd op oude rapporten en omdat de medische gezondheid van de betrokken vreemdeling niet voldoende in rekening gehouden was genomen. Het feit dat er reeds overdrachtsbeslissingen vernietigd werden door andere rechtscolleges, staat verweerder echter niet in de weg om *in casu* te concluderen dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen. De stukken waarnaar verzoeker verwijst, beschrijven daarenboven een algemene situatie, zonder dat verzoeker zijn relaas staft met meer specifieke bewijselementen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk ingegaan op de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn verhoor op 20 januari 2023. Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die in rekening genomen diende te worden bij het nemen de overdrachtsbeslissing. Hij maakt niet aannemelijk dat het bestreden overdrachtsbesluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet.

De twee middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT